BIBLIOTECA DE CATALUNYA

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 701 | Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts. | 2 març 1935

PUBLICACIÓ SETMANAL | Redacció i Administració Carrer del Pi, 12, primer | Telèfon 21160 BARCELONA

La unió de les dretes

Hi ha molts esperits que davant l'espectacle de les dretes dividides a Catalunya i a la resta d'Espanya es mostren decebuts i no s'amaguen de manifestar el seu malhumor en termes un xic violents i cridaners. Uns ho prenen des del punt de vista del seu partit polític, blasmant el fet que davant el seu partit hagin vingut a alçar-se nous partits; altres, ho miren des d'un punt de vista distint, i arriben a concloure que únicament el seu partit pot ésser qualificat de dreta, i no volen donar aquesta denominació a altres partits que sempre s'han qualificat ells mateixos de partits de centre; altres, per últim, ho esguarden des d'un camp neutral a tota política i es planyen que essent tan fonamentals els drets i els interessos socials a defensar es divideixin les forces i es faciliti la tasca de l'enemic comú oferint-li un mur trossejat i dividit en molts sectors, que ofereix feble resistència.

No ens deixem, però, portar de mirallets i procurem esguardar la realitat tal com ella és.

I si ho fem així, el primer que veurem és, no sols el dret, sinó fins la necessitat que hi hagi diferents partits polítics tant de dreta com d'esquerra — el que potser ja no és tan útil i ni tan sols és comprensible són els partits de centre, desfets avui arreu del món — ja que els partits polítics obeeixen a les diferents ideologies en matèria que com la política tant divideix els homes i, per tant, és lògic que cada ciutadà trobi la representació o exponent de la seva ideologia política. Protestar, doncs, dels partits polítics diversos valdria tant com fer-ho de les diferents ideologies entre els homes o bé entendre que aquestes ideologies no han de trobar l'exponent a què tenen un dret ben legítim.

El que cal, doncs, no és atacar l'existència de diferents partits, sinó procurar que aquests partits avantposin a la seva peculiar ideologia política aquella ideologia social que a tots els de dreta ha d'ésser comuna. Entre diferents partits de dreta (passi el mot en la forma avui corrent a Espanya) pot haver-hi diferències de forma de govern, de règim centralista o autonomista, de qüestions electorals, econòmiques, etc.; en canvi, on les diferències no poden existir és en el referent a la defensa de la religió, en els seus contactes amb l'Estat, a la necessitat de defensar la família com a institució bàsica de la societat, a la defensa dels drets de la propietat ben entesa, és a dir, amb sentit social, a la defensa de la personalitat per damunt de tota absorció de l'Estat, de l'ordre públic com a element primari del viure social, etc. I ¿no és ben cert que encara que tot això sigui esguardat tal vegada amb matís diferent pels partits diversos, tots s'han d'apressar a la seva defensa el dia que aquetsa defensa sigui necessària o que les institucions fonamentals de la vida social es trobin amenaçades?

No és, doncs, la creació de partits diversos el que ens ha de fer témer pel dia de demà, sinó el fet que les lluites entre els partits de dreta no els enceguin fins al punt de no deixar-los veure la realitat. I amb tal que els partits no extremin les seves lluites entre ells, que visquin amb la caritat pròpia de tots els homes i agrupaments de dreta en les seves relacions mútues, i estiguin disposats a defensar-se de l'enemic comú, contra les escomeses a les institucions fonamentals de la nostra civilització cristiana, ja en tenim prou... Sobretot no podent aspirar a més en un país com el nostre tan individualista i tan susceptible a tota mena de divisions i subdivisions.

Hi ha divisions entre les dretes? Millor que no hi fossin, és clar. Però ja que hi són, la nostra missió ha de consistir a injectar aquella dosi d'esperit cristià i de caritat en les diferents agrupacions de tal manera que no es faci impossible la unió quan els grans interessos socials ho exigeixin i reclamin.

La germana Elissa

per Jordi ARNAU

No tinc pas la ploma prou fina per fer un dibuix exacte de la germana Elissa, la superiora de les germanetes de la caritat que servien l'hospital de Santa Creu de Barcelona el mil vuitcents i tants. Ja parlo de temps. Només diré que, amb tot i els seus seixanta anys, tenia la cara ben llisa i quasi tan blanca com la toca ovalada que li feia de marc, que tenia uns ullets petits de color clar i de mirar dolç, consolador de misèries i una mena de somriure als llavis acostumats a destillar seguidament paraules de conhort als qui sofrien. No li pesava la carn, sinó que pujava lleugera les escales i seguia a bon pas les sales de la Santa Casa sense fer fressa. Del geni i promtitud de quan era joveneta no en quedava gairebé res. Només en algunes estones de forta contradicció el somriure dels llavis se li tornava entre irònic i dolorós; però això era cosa de moment, com un llampec, i tot seguit reprenia la seva fesomia habitual, Si aquella dolçor d'ulls i de llavis li havia costat d'adquirir ella s'ho sabia i nosaltres ho podem suposar a través de les molt rares vegades que la seva fesomia apareixia alterada. Potser aquelles alteracions passatjeres delataven el seu temperament antic dominat pel l'exercici de la car'tat consoladora que tants anys feia que practicava. Era desperta d'intelligència i dona que sabia tractar amb tota mena de gent i quan venia el cas sabia manar també.

Els doctors de la facultat, més d'una vegada, havien fet conversa sobre la psicologia de la germana Elissa i s'havien preguntat d'on havia tret aquella bona senyora el seu afinament espiritual i havien dat ocasió a l'experimentat doctor Monfort a esbossar sobre aquesta qüestió la seva doctrina:

— El poc llegir i el molt observar i tractar afinen l'esperit tant com el rebordoneixen els llibres i el viure sempre a la lluna.

El lector sabrà disculpar les opinions atrevides del doctor Monfort exposades en aquells temps quan encara mai no s'havia celebrat la festa del llibre.

Un dia estava la germana Elissa resseguint els malalts de la sala de Sant Carles quan va sentir repicar la campana. Un repic llarg i després tres batallades *nanc... nanc... nanc*. Era el seu senyal. Sense perdre temps deixa els malalts, baixa l'escala i entra a la porteria.

— M'heu cridat?

— Sí, senyora! A la saleta del costat hi ha un senyoràs que ha vingut en aquell cotxe que hi ha al pati. No és pas cotxe de lloguer, sinó particular. Ha preguntat si podria visitar la casa.

— Qui és? Com se diu?

— Ha dit que portava una recomanació del cònsul de Mèxic.

La germana Elissa entrà a la saleta de rebre. Després d'unes poques paraules de cortesia el visitant va fer ell mateix la seva presentació. Era el doctor Gatell. Barceloní de naixement, de molt jovenet havia anat a estudiar als Estats Units i s'havia establert a Mèxic. I ara estava fent un viatge d'informació per Europa per encàrrec del govern mexicà. Desembarcat a Barcelona feia dos dies, després de visitar la família, volia començar la seva missió per aquell hospital de Barcelona.

El posat del Dr. Gatell era imponent. Home forçut i vestit amb elegància de jaqué gris, en les seves explicacions a cada pas presentava als ulls de la germana l'anell que portava en un dit de la mà esquerra, fent lluir amb lluïssors policromades un brillant solitari que bé podria haver costat deu mil pessetes. Encara, però, era més aclaparadora la seva fesomia ben perfilada, amb els cabells llargs pentinats cap al darrera, ulleres d'or i dues patillasses grises que li arribaven més avall del primer botó del jaqué.

— Doctor Gatell! Sento que en aquesta hora de la tarda està absent el personal facultatiu de la casa. Un d'ells, millor que jo, li hauria pogut donar detalls més interessants sobre el funcionament tècnic de l'establiment.

— Repetiré la visita demà al matí amb aquest objecte. Ara desitjava només un cop de vista d'impressió. Vostè és la germana superiora?

— Servidora de vostè, doctor Gatell. Jo l'acompanyaré per les sales d'aquesta casa amb molt gust i miraré de trobar algun facultatiu de guàrdia que li ensenyi les aules i els departaments tècnics on jo no sabria què dir-li. Estic a la seva disposició, si vostè no vol perdre temps.

Tots dos sortiren al pati a cercar l'escala gran. Qui hagués vist aquella germaneta petita i humil al costat d'aquell gran senyor tivat hauria dit que eren una colometa i un esparver, una colometa que ensenyava a l'esparver els recons del seu colomar.

— Cada sala, doctor Gatell, porta el nom d'un Sant, imposat algunes vegades pel benefactor que ha pagat la installació. El nom va en el frontís de cada sala. Aquesta és la sala de Sant Carles.

— La sala Carles, no és això?

La germana Elissa va baixar les parpelles davant els ulls per no delatar la seva mirada fulgurant i es va mossegar la llengua, per no parlar. Els llavis, però, li van marcar aquell somriure irònic i dolorós de que ja havem parlat, però un estossec oportú li va retornar la seva primitiva serenitat.

— Ara entrem a la sala de Sant Sever, doctor Gatell.

MAS & ROCA
CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT
MAS i ROCA
CAMISERS
CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA
24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

—La sala Sever, m'ha dit?

Aquí la germana Elissa ja estava preparada pel que veia venir i la seva fesomia va restar perfectament impassible. La conversa es va portar sobre els mitjans econòmics per sostenir l'hospital. La caritat dels barcelonins, les deixes d'alguns rics quan morien, l'esplendidesa d'alguns doctors que feien veritables sacrificis per les sales que els estaven encomanades, algunes subvencions... Les necessitats eren terribles i els mitjans escassos; però Déu vetllava pels seus pobres i anaven sortint dels mals passos de la manera que podien.

—Aquesta sala que ara ve és la sala de Santa Eulàlia.

—La sala Eulàlia m'ha dit?

—No senyor; he dit la sala de Santa Eulàlia, patrona de Barcelona.

—Dispensi, senyora, és que jo no puc sofrir els Sants. Són una antigalla que cal desterrar.

Va ser una gran oportunitat que trobessin llavors un metge de guàrdia i la germana Elissa li va encolomar el visitant i amb una reverència es va despedir amb aquestes paraules:

—D'aquí endavant tindrà vostè millor companyia, doctor Tell.

—Gatell, senyora; no s'hi val a mutilar el meu nom.

—Dispensi, doctor, no puc sofrir els gats ni en pintura.

Quan el doctor Gatell es va girar per veure amb quina cara la germana Elissa li havia dit aquelles paraules, la bona germana ja s'havia allunyat deu passes.

. . . . . .

No sabem res més del que va passar. La narració s'acaba en aquest punt, el més interessant. Tinc la presompció que la germana Elissa va fer llarga penitència del seu pecat i també la tinc que el doctor Gatell va fer el propòsit per endavant de no mutilar els noms de les sales dels hospitals catòlics perquè amb el mateix dret no li mutilessin també el seu nom. I estic quasi segur que en el seu dietari de viatge degué posar una advertència per l'estil d'aquesta: "Qui visiti l'hospital de Santa Creu de Barcelona que tingui compte amb la germana Elissa *que se las trae*." Si havia passat tants anys fora de Catalunya és natural que hagués fet ús d'una frase castellana tan expressiva i altrament difícil de traduir.

D. Pau Manich i Elías

Aquest febrer traïdor s'emporta una collita de selectes. El dia 12 després de malaltia brevíssima lliurà a Déu la seva boníssima ànima patriarcal i franciscana el digne cristià D. Pau Manich i Elias, pare del nostre estimat amic En Francesc Manich Illa, advocat president de la Lliga de Perseverança, i caríssim company de l'"Acció Social Popular" i de CATALUNYA SOCIAL. El senyor Manich, pare, era un home venerable que vessava simpatia, i la Providència l'havia dotat d'una expressió apostòlica en el marc d'una barba florida, veritable barba de caputxí, senyal extern d'una ànima de frare. Fou un home de virtuts i de caràcter, i li ha estat dedicada una lauda que és el millor epitafi en el seu sepulcre: "Amb el seu exemple honorà tota l'estirp. Caminà serenament i digna per les rutes de la vida. Morí de cara al cel amb la pregària als llavis i la pau al cor." En la seva professió fou un expert comerciant, deixà com a bon ciutadà bona obra i òptima fillada, i en tothom el record gratíssim de la simpatia cristiana que exhalava. La seva mort fou admirable. Perduda i tot la coneixença, mecànicament anava recitant la lletania de la Mare de Déu; en el seu darrer instant girà la vista a una imatge de Maria Santíssima, es persignà, però la creu que havia començat en la terra, l'acabà en el cel. Morí senyant-se com el Dr. Torras i Bages morí beneint. Veritable fi de patriarca.

Al nostre entranyable amic Francesc Manich Illa el condol per la dolorosa pèrdua, però també la part en el consol per una mort tan santament perfumada. Al cel puguem tots plegats retrobar-nos un dia i reprendre amb joia perdurable la conversa.

Carnaval i revolució

PER R. RUCABADO

He llegit que enguany els balls de Carnaval de Barcelona revesteixen una animació extraordinària, i que l'organització dels festivals es porta a cap amb un entusiasme visiblement major que els altres anys. Es destaca el ball de màscares de la *Maja de Goya*, al Liceu, patrocinat per l'Associació de la Premsa Diària, el qual motivà el nostre article de la setmana passada. Hem tingut ocasió de veure la llista dels membres del Jurat. Hi són representats, a més dels diaris lliberals, alguns de centre-dreta, i un crític, home de dreta, que va ésser un dels qui em va donar més feina amb motiu de l'*Exposició del Nu*, accepta de formar part del nombrós tribunal que judicarà qu'na és la... dama que millor representa, al viu, la *Maja Desnuda*. Ja suposem (perquè hem vist molts noms d'organitzadors del ball que ho eren també de l'*Exposició del Nu*), ja suposem que el concurs del Dijous Gras al Teatre del Liceu tindrà també, com l'*Exposició del Nu*, totes les garanties de *puresa, moralitat, castedat*, etc. I així com els qui menàrem la campanya contra l'*Exposició del Nu* ens haguérem de sentir a dir el que, imprès, consta en una distingida revista professional: "pseudo moralistes", ja suposem, repeteixo, que els moralistes autèntics i veritables es trobaran la nit del Dijous Gras al voltant del *sofà* de la *Maja al natural*, i dic el *sofà* perquè amb lletres ben grosses els cartells que pengen al portal del Liceu avisen que hi haurà *sofàs* per a les *Majas*, detall que accentua el caràcter de l'espectacle i augmenta la glòria de la iniciativa de l'Associació de la Premsa Diària de Barcelona. Déu faci que així com el dignissim sodalici dels *"sacerdots de la Premsa"*, que ens oferiran en quadre plàstic la cèlebre *gitana* o *duquesa* (no s'ha posat en clar) les anècdotes de la qual foren com el rellotge que començava a marcar l'hora de la davallada d'Espanya cap als tràngols i tragèdies del segle XIXè, no haguem de veure també en quadre plàstic, viu i al natural, aquelles escenes que també va pintar Goya, el gran realista, aquells devessalls de sang i de brutalitat terrible, que són els dos quadres de la matança de mamelucs a la *Plaza Mayor* i dels afusellaments del 3 de maig de 1808. Quan la premsa diària d'una capital ret a la carn culte tan oficial i solemne és que tot està esquerdat de dalt a baix com als bons temps de Goya, precisament, i per això dic que Déu faci que no haguem de presenciar les escenes duralment pictòriques que poden ésser conseqüència de la immoralitat del cos social sancionada oficialment a un acte fet en nom de la Premsa Diària.

Pels aparadors de les botigues, adroguers, vaqueries, forners, sastres, barbers, etc., hom veu els cartells illustrats dels nombrosos balls de carnestoltes, que donen diferents gremis i entitats, unes professionals, altres recreatives, balls que apleguen un personal de les classes mitja i popular i que són simultanis amb l'aplec de les classes aristocràtiques i artístiques en la sala daurada del Liceu. Com tothom per dissort pot veure, la nota dominant dels reclams d'aquests balls són el nu i el semi-nu dels patrons cinematogràfics que serveixen de model i esquer a aquestes expansions. Encara que fos només per això sol caldria damnar la influència del cinematògraf, veritablement corruptora, que penetra a les classes populars per mitjà dels balls de disfresses, portant a la vida real la immoralitat de la pantalla. Les figures femenines que exornen tots els cartells d'aquests balls són *vedettes* i *girls* cinematogràfiques, exhibides amb indumentària la més atrevida i provocadora. El sentit del reclam sembla ésser que les dones que assistiran al ball aniran o han d'anar abillades, és a dir, despullades així. I han arribat a mi noves de l'eficàcia d'aquesta mena de reclam, perquè s'han celebrat ja en la present temporada balls de petits comerciants, botiguers, venedors dels mercats i gent d'aquest modest nivell on han estat admeses disfresses quasi absolutament nudistes... Aquí teniu la influència dels directors de fet dels costums públics: artistes, periodistes, aristòcrates, burgesos, rics. ¿Com hem de queixar-nos de la Bohèmia Modernista i de l'Iris Park, si al Gran Teatre del Liceu donen l'exemple?

És un símptoma alarmant i funestíssim el d'aquest increment del Carnaval en el present any de dol. Any de trasbals, de sang i de revolució. És senyal d'inconsciència i d'insensibilitat. És una mostra del profund aviciament del poble en la seva totalitat, a través de les seves diferents capes directores i dirigides. Revela la buidor terrible dels esperits, buidor tràgica, perquè en uns aquesta buidor xucla el vent desesperat de l'orgia, i en altres excita la set insaciable i el frenesí de la revolució. Estem en plena malaltia revolucionària, ja fa uns quants anys, i aquesta febre tan difícil de curar té les seves crisis sagnants, veritables hemoptisis socials, cada vuit o deu mesos. N'acabem de passar una de paorosa, i tothom sap i tothom veu que no està pas liquidada, i que no és gens fàcil de liquidar... i que la febre dura... Entre els periòdics revolucionaris permesos i les fulles clandestines a bastament ho designen.

Carnaval i Revolució responen a una mateixa idea que s'acostuma a emprar com a substància comuna de les dues paraules: *follia*. Es parla de la follia del Carnaval, de la follia de la Revolució. Certament la Follia humana és la inspiradora de totes dues expansions, tan diverses però tan semblants moralment i psicològicament, i tan idèntiques en els seus resultats pràctics. Dols, misèria i ruïna i pèrdua d'ànimes. El carnaval esclata en l'apoteosi de disbauxa dels tres dies clàssics i triomfa en aquells individus que durant tot l'any sencer duen el carnaval al cor. Avui se'n passa llista, i el tríduum diabòlic que s'escau per Cincogesma serveix per a mirar el fons de les ànimes de tots els que hi prenen part. Com deia un home d'experiència, els qui per Carnaval es posen la careta en realitat se la treuen; la portaven durant l'any, ensenyant cara de persona, i ara es mostren sense ficció, tal com són, amb rostre de cartró, burlesc i esbojarrat, que revela tal com són de debò. La careta de cartó i la màscara de setí són la fidel i sincera expressió de les ànimes i els cors dels que les porten.

Així com el carnaval és un estat psicològic permanent, és una orientació de l'esperit, pròpia de fruïdors de la vida material, dels cors egoistes i sense sentit social (rebutjo una vegada per sempre l'aforisme lliberal que atribueix utilitat collectiva a les disbauxes *perquè fan córrer els diners*), existeix un temperament correlatiu, que és la revolució, la qual és un estat psicològic permanent, una orientació de l'esperit, i rebutjo també l'aforisme que el temperament revolucionari estigui inspirat per la set de justícia. Justícia i Revolució són incompatibles. El que

mou, el que inspira de debò els revolucionaris és l'enveja i la venjança, que no tenen res a veure amb la justícia.

Però això que la revolució és un temperament, un estat d'esperit, és absolutament cert i convé insistir-hi. Sense això no es pot entendre el sentit dels terribles trastorns actuals. Aquest temperament revolucionari és preparat per la desmoralització dels costums, i per això dic que el Carnaval i la Revolució són concomitants. Si poguéssim llegir el cor de tots els que surten de la disbauxa, l'endemà de les nits d'orgia, veuríem que pertanyen a una o altra de les dues divisions fatals de la societat. Els qui tenen butxaca per resistir i continuar la vida de plaer, són els burgesos egoistes, els mals rics, els avars de cor dur, els adeptes del Món i de la Carn. Els qui no es troben rics sinó escurats, els que se senten desheretats (els cristians mai no s'hi senten, de desheretats), els qui són consumits de febre de plaer material amb ardència proporcionada a l'enveja de les materials satisfaccions (enveja que els cristians mai no experimenten), aquests són els candidats a revolucionaris. Aquest turment de l'ànsia insatisfeta i la passió excitada dóna engreix al bacil de la doctrina subversora, tal com la carn morta dóna engreix a les larves que la carn viva rebutja. I tenim els folls de la revolució, als quals el món i la carn han fet néixer el gran neguit que els crema. Els uns són els adeptes del Món i de la Carn, com he dit, els altres són els adeptes del Dimoni. Els tres enemics de l'ànima individual són els tres radicals enemics de la societat humana.

Aquesta buidor d'ànima que el carnaval revela, és la mateixa buidor d'ànima dels revolucionaris. Els primers cerquen intoxicar-se, embriagar-se, eixordar-se ells mateixos en el soroll de la bacanal. Els altres cerquen esbravar-se, desfogar-se, venjar en el món el gran neguit, la gran impaciència, el desfici que els abrusa. Uns i altres estan destruïts per dintre, porten una cavitat immensa, un abisme al cor i en l'ànima. Aquest terrible dèficit, aquest desequilibri intern que fa semblants els fills del Carnaval i els fills de la Revolució és la manca de religió. Són les ànimes mortes que cerquen acabar-se de matar, ànimes buides que malden per acabar d'evacuar la resta d'esperit que encara porten.

Dient fills del Carnaval vull significar tots els que fan la festa major de l'any aquests dies, però que en una forma o altra porten el carnaval tot l'any a dins: vull dir els fills del cinema, els fills del cabaret, els fills del dancing, de la *revue*, de l'art nudista en tantes manifestacions, els fills de la pornografia, germans tots ells, molt més del que es pensen, dels fills de la Revolució.

La cultura del cinematògraf i l'educació revolucionària porten a l'estat d'esperit del suïcida, perquè fan la tenebra interior, que el sensual vol dissimular amb l'embriaguesa de plaers i el revolucionari escampar amb l'embriaguesa de sang. El cinematògraf, que és un carnaval continu posat a l'abast quotidià de la gent, dissipa i destrueix les gents en equivalent proporció. D'aquesta terrible buidor de les ànimes destruïdes per aquells dos agents poderosíssims cada dia els diaris en porten tràgiques gasetilles. ¿Heu llegit aquests dies l'espantós suïcidi de dues germanes nord-americanes que s'han llançat d'un aeroplà en ple vol, des de 500 metres d'alçada, i moriren esclafades, suïcidi excèntric suggerit pel romanticisme cinematogràfic, perquè els promesos de les dues noies, aviadors, havien sucumbit feia poques setmanes? Quina terrible buidor, les ànimes desfetes pel desesperat sensualisme de les pellícules. Massa sovint registren les cròniques suïcidis de persones de responsabilitat que generalment temptaven l'impossible germanor de la responsabilitat amb la vida enganyosa i fascinadora del món, i que en sorgir obstacles professionals seriosos, posen fi violent a la seva vida temporal amb un tret que els porta a la catàstrofe eterna. Així es mostra, amb la claror d'un llampec, la buidor de l'ànima que quan no té govern interior s'estavella contra les roques com una closca buida. El carnaval, síntesi dels plaers del món i de totes les corrupcions de la carn xucla i extreu l'esperit com una bomba pneumàtica.

Les ànimes vàcues dels suïcides per follia mundanal, són germanes d'unes altres ànimes vàcues, tràgicament buides, que són de suïcides també, però que volen morir matant: els revolucionaris. Tots aquests militants anarquistes, pistolers, atracadors, etcètera, són homes embriagats i folls que projecten enfora llur pessimisme rabiós. L'atracador Aranda va ésser executat, refusant els auxilis de la religió i dient amb desesperat cinisme: "Res, coses de la vida." El pistoler que assassinà el fabricant senyor Vilà, digué: "Ja sé que em mataran, però estic content d'haver-lo mort a ell." Uns pistolers que pel setembre de 1931 agrediren la força pública, increpats per un transeünt exclamaren: "Hem nascut per això, perquè ens matin amb la pistola als dits." És l'horrible desesperació interna del revolucionari. I per això, poca eficàcia tindrà el restabliment de la pena de mort, per aquells que tant els és morir com viure.

Aquesta horrible i cruel indiferència és el fruit d'una antieducació, com és el fruit també d'una altra antieducació la indiferencia moral dels sensuals i voluptuosos. Revolució i Carnaval, signes d'aquesta doble ant'educació, són dos signes igualment antisocials. La follia que s'emporta els uns i els altres, és el remolí de vent que xucla i destrueix tot el que troba. No hi ha més que una via, i és la plantació de religió en aquestes terres estèrils, plantació de fe, d'esperança, plantació de caritat, sobrenaturals virtuts totes elles. Si no és amb aquesta política de repoblació cristiana, el desert es menjarà el poblat, i la llagosta terrible que es cria en l'estepa moral devastarà cada dia en núvols més espessos i mortífers la vida material i l'ànima dels pobles. Engolirà les ànimes dels homes, que són ànimes reals, perquè a fi de comptes no són els pobles, són homes de debò, els qui se salven o es perden.

MODELS 1934
Cotxes 6 i 8 cilindres
Camions 1 ½ a 8 tones
Omnibus
BALTASAR FIOL
Diagonal, 413. - Teléfono 81707
Diputació, 35 a 39. - Tel. 31575
Dodge-Brothers

L'assegurança social de vellesa

PER JOSEP M.ª GICH

Cal confessar que el Retir Obrer (nom que es dóna ací a l'assegurança obrera de vellesa) no ha gaudit fins avui d'altres simpaties que les d'aquells que l'han estudiat a fons i n'han conegut, no pas la seva realitat, sinó les seves possibilitats.

El Retir Obrer es va establir a Espanya sota el sistema de capitalització i, per conseqüent, els seus beneficis no s'han pogut tocar encara, ja que les pensions no s'han de cobrar fins al cap de vint anys del seu establiment. Això ha fet que fins avui els patrons i l'Estat hagin pagat i els obrers no hagin gaudit de les pensions. ¿Qui podia defensar-lo, doncs, per la utilitat immediata que en derivava?

Però és ben plaent que ja abans del cobrament de pensions per part dels beneficiats de l'assegurança de vellesa, aquesta estigui a punt de sofrir una modificació radical, de la qual donarem compte en les línies generals que permet un article periodístic i segons les Bases últimament publicades per l'Institut Nacional de Previsió, després d'haver-ne fet un estudi tècnic, social i complet i després d'informacions repetides entre diferents sectors socials interessats en aquests problemes.

L'assegurança es dirà ara de "vellesa, invalidesa i mort", amb la qual denominació s'eixamplen els seus beneficis, que no seran solament pel cas de vellesa sinó també per la invalidesa de l'obrer (deixant de banda la derivada d'accident del treball, car aquesta ja té la seva assegurança especial) i fins arribaran als familiars en el cas de mort i segons determinades condicions en què resti la família del difunt.

Aiximateix, la renda no cal dir que serà major d'una pesseta diària, ja que calculades les possibilitats dels capitals acumulats, s'ha vist que tant actualment com en l'esdevenidor, el tipus assenyalat amb forma baixa i prudent quan l'assegurança no havia de produir encara el pagament de pensions, ara pot ésser elevat en un sentit que la farà fortament apreciable entre els seus beneficiaris.

Una altra novetat consistirà en l'eixamplament de la zona dels propis beneficiaris que fins ara era limitada als que percebien sous, salaris o entrades de tota mena, inferiors a quatre mil pessetes anyals, pujant ara el tipus a sis mil pessetes, ço que farà entrar en els beneficis de l'assegurança uns quatre milions més d'espanyols i la farà extensiva a classes socials molt nodrides que fins ara en restaven allunyades.

Una altra reforma serà l'obligatorietat de l'aportació de quotes per part de l'obrer a la vegada que s'augmentin positivament les aportades fins avui per l'Estat. L'ideal de justícia en tota assegurança, és la contribució a aquesta del patró, de l'obrer i de l'Estat. En establir-se aquí el Retir Obrer (que fou el primer entre les assegurances socials) es tractà de redimir-lo del caient d'impopularitat que li hauria donat l'aportació forçosa de quotes per part dels obrers; i es carregà damunt els patrons i l'Estat exclusivament. Ara les coses han canviat ja; establerta l'assegurança de maternitat damunt patrons i obrers i sobretot trobant-se a punt de participar els obrers vells i els invàlids de les pensions d'assegurança de vellesa i d'invalidesa, la mica d'impopularitat que li pugui donar l'obligatorietat de les quotes obreres, es veurà ben aviat contrarestada per les pensions que cobrin els vells i els invàlids, entrant així pels ulls de la classe obrera els beneficis d'aquesta assegurança.

Esperem, doncs, amb illusió les noves formes de l'assegurança social de vellesa, invalidesa i mort, segons les bases suara fetes públiques. Si al costat d'elles es recorda l'existència de l'assegurança de maternitat que dóna tan excellents resultats i s'ha fet popular en tants pocs anys la d'accidents i es precipiten les coses fins arribar a l'assegurança de malaltia, ja en vies d'estudi, podrem comptar al nostre país amb un quadre d'assegurances socials completes, que no desdiran de les d'altres països del món i que satisfaran plenament els dictats de la justícia social en aquest aspecte.

Aquest número ha passat per la censura

L'actual posició d'Europa

D'ençà del descobriment d'Amèrica, l'Europa havia estat el centre del món. La seva cultura, les seves institucions jurídiques, havien europeïtzat el món.

El primer atac a l'hegemonia europea data de la guerra colonial d'Espanya amb els Estats Units de l'any 1898 i va seguir l'evolució ràpida del Japó que, sota la influència d'Alemanya, es convertí, a començaments de segle, en una gran potència de raça i de religió diversa de les d'Europa, la qual juntament amb els estats d'Europa i Amèrica del Nord, compartia l'hegemonia del món.

El fi desastrós de la guerra europea féu que els Estats Units establissin els dictats de pau a Versalles, a Saint Germain, al Trianon; que dos pobles, l'alemany i el rus, quedessin anihilats, al primer per les reparacions de guerra exigides se li prenien les colònies indispensables per la seva subsistència i el segon quedava totalment anihilat amb la revolució bolxevic. Demés els deu milions d'homes morts durant la guerra representen un afebliment enorme de tota l'Europa. Inclús França i Anglaterra triomfants en sortiren molt debilitades.

Per altra banda la guerra europea ha estat la causa de la ruïna econòmica d'Europa. Ha dit un escriptor que és molt possible que pel damunt de les ruïnes de l'Europa culta caminaran les hordes vermelles d'origen asiàtic i el vent fred del maquinisme americà.

Encara hi ha altres aspectes que cal tenir en compte en la ruïna moral i material d'Europa. Durant els anys anteriors a la guerra les escoles tècniques i laboratoris de química d'Alemanya eren plens de japonesos, americans, etc.; aquests estudiants, en canvi, no freqüentaven les aules on s'estudiava ciències de l'esperit. Els directors d'escoles i de laboratoris facilitaven els secrets que calien per a la creació de grans indústries; d'aquí s'ha seguit que a l'Àsia i a Amèrica s'hagin creat grans indústries que fan la competència a les indústries europees i en són la ruïna.

La guerra europea condicionà la independència econòmica de molts països americans i de l'extrem Orient. D'ençà de la guerra les xemeneies fumen al mig de les selves verges. El Canadà, l'Argentina i el Brasil s'han industrialitzat. Avui Gandhi ha pogut organitzar a l'Índia un boicot als productes industrials anglesos. Abans de la guerra els 700 milions d'indis i xinesos es vestien amb teixits d'Europa. Avui la competència de l'extrem orient és fantàstica. Cal saber que les dones japoneses treballen tretze hores diàries a la indústria tèxtil, que cobren uns jornals miserables i que viuen de morisqueta.

Durant els darrers temps Europa ha perdut el prestigi polític. La raça de color es mirava l'europeu plena de respecte, ha perdut, però, aquest respecte al moment que ha estat enrolada per a derrotar un altre poble europeu. Per altra banda la idea de l'autodeterminació proclamada durant la guerra europea ha avivat tant el sentiment nacional dels pobles de raça de color que la inquietud o la idea d'alliberació són generals en tots els pobles colonials.

El procés d'europeïtzació va acabar amb la gran guerra i amb ella va aparèixer un doble perill: el perill negre i el perill groc. El moviment etiòpic té per lema: "l'Àfrica per als africans", i reclama el continent negre per als negres. Sobretot a l'Àfrica del Sud el problema dels negres és greu. I no menys greu és el perill de la raça groga. El Japó personifica la idea de l'hegemonia de la raça i de la cultura mongòlica i té el convenciment que té confiada la missió del campió de la raça groga que ha de portar el triomf decisiu del panmongolisme.

Unes xifres donaran idea de la situació difícil dels europeus a fora d'Europa. A l'Indoxina entre cent milions d'individus de raça de color solament hi ha 300 mil blancs i Anglaterra domina els 350 milions d'indis amb 60 mil funcionaris i 60 mil soldats.

Cal afegir a això la disminució de la població blanca i la creixença fantàstica de la població dels països de raça de color. La natalitat ha minvat a Europa d'una manera fantàstica; en alguns països durant els deu darrers anys ha minvat un 35 per cent. En canvi a l'Orient la població s'ha multiplicat d'una manera extraordinària.

L'Índia un segle enrera tenia 100 milions d'habitants; avui té 350 milions. Xina tenia l'any 1854 350 milions d'habitants; avui en té 475 milions.

Encara hi ha dos factors que aceleren la ruïna d'Europa. Són l'americanisme i el bolxevisme. El món dels negocis està infectat d'americanisme; la febre de l'or ha creat una moral del negoci que no és tal moral i el treball en sèrie ha assassinat l'espiritualitat en el treball continguda. Per altra banda l'escola de mals costums, coneguda amb el nom de cinema ha desmoralitzat grans i petits; ha creat un món lleuger, amoral i materialitzat.

Hi ha per altra banda l'amenaça del bolxevisme enemic de tota cultura, destructor de tota espiritualitat, que té la guerra declarada a Déu; que vol esborrar la Religió de la faç de la terra. I aquesta doctrina bolxevic, propagada pels sense Déu, té apòstols del món intellectual arreu d'Europa; la classe obrera se'ls escolta embadalida i els formiguers humans de l'Índia, de la Xina, en són partidaris decidits. L'Europa civilitzada està empresonada per les dents de les grans tenalles que són el materialisme americà i el comunisme rus-asiàtic.

La raça blanca s'ha de renovar i ha d'entrar en una coordinació d'activitats; altrament haurà de desaparèixer. I aquesta renovació ha d'ésser espiritual i de reincorporació a la vida i a les tradicions de la terra i sobretot les grans masses s'han de reincorporar al patrimoni cultural creat pel Cristianisme.

Les tres columnes fonamentals damunt les quals es basa tota cultura vertadera són: sentiment viu de la naturalesa, amor a la pàtria fins al sacrifici i sobretot un creure en Déu i una fe que res no pugui commoure.

Davant d'aquests grans problemes, la política d'intriga o d'apetència de dominar és ridícula. — G.

JA SOU SUBSCRIPTORS DE
CATALUNYA SOCIAL?

La ineficàcia de la nostra actuació

per J. CIVERA I SORMANI

Si sou una mica observadors i contempleu el que passa actualment al nostre país, haureu de reconèixer que ens trobem en uns moments de descomposició social. Ningú no sap on va i no sentiu cap veu orientadora. No hem sabut aprofitar les oportunitats per a restablir altra vegada l'equilibri.

Colloqueu-vos dalt d'un mirador i contempleu amb tota la seva amplitud, el panorama polític i social d'Espanya; i després d'haver-lo contemplat digueu-nos si podem ésser gaire optimistes. Les banderes que s'alcen en mig de les multituds inconscients i exòtiques, no ens menaran pas pels camins que ens caldria seguir. Els aires ens porten la cridòria dels estridents i dels exaltats, però no sabem on es troben els qui realitzen una tasca constructiva.

I sabeu per què tota la tasca que fem és negativa? Perquè ens preocupem més dels programes polítics que no pas de les qüestions de caràcter espiritual. Estem en un país que tot ho enverina la política. Hi ha tants ambiciosos i tanta de gent que creu que els homes únicament han de lluitar per a defensar les coses de caràcter material, que de seguida que s'alça una bandera, es posen al seu entorn amb la bona intenció d'obtenir els millors guanys possibles. Aquesta gent els trobeu a tot arreu. En el seu guarda-roba trobareu diverses indumentàries que han servit per a fer creure a la gent que són homes d'idees. Quan han cregut que una determinada indumentària no els esqueia, se n'han posat una altra de més llampant.

Algú ha dit que manquen organitzacions. No ho creieu; el que manquen són homes que sàpiguen posar generosament llurs activitats al servei d'un ideal. El qui en llançar-se a la lluita, calcula el profit material que en treurà, no és un apòstol, sinó un agent de negocis.

És natural que en les organitzacions polítiques, hi hagi gent que no tingui altra dèria que ocupar càrrecs públics i obtenir una gran popularitat; però dera perquè la gent s'adoni d'ells, sinó per fer de tenir sempre present que, no han alçat una bandera perquè la gent s'adoni d'ells, sinó per a fer el camí planer als qui lluiten per la causa de Crist.

Les esquerres han estat vençudes i són allunyades del poder. Els qui s'havien proposat bandejar del nostre país la civilització cristiana, es troben avui a l'ostracisme. Han caigut sota el pes dels propis errors. Apressem-nos, però, a dir amb tota sinceritat que no hem sabut aprofitar els moments per a reconstruir les obres que segueixen enrunades.

Observeu ben serenament l'actuació de les dretes, i veureu — parlem en general — que han perdut el temps en intrigues i maniobres polítiques. És natural que cada grup defensi el seu propi ideari, però el catolicisme hauria d'ésser l'aglutinant que ens unís a tots.

Mai no hem cregut en els partits únics. El catòlic no és un ésser abstracte, sinó un ésser real com els altres homes, i, per tant, té un concepte especial de les coses del món i de la vida. Els catòlics mai no pensaran exactament igual en matèria opinable. Si no és possible unificar les diverses ideologies, és natural i lògic que existeixin diverses organitzacions polítiques. Els catòlics poden, doncs, formar part de tots els organismes que siguin compatibles amb els principis bàsics del cristianisme. El que no poden fer és monopolitzar el catolicisme, ni atribuir-se la seva representació. Cap partit polític pot parlar en representació dels catòlics, perquè aquests tenen el dret indiscutible de formar part del partit que més els plagui.

Les dretes espanyoles estan donant un trist espectacle. Per què no és eficaç la seva tasca? Perquè donen més importància a les coses accidentals que a les substancials. Algú ha dit que es perden moltes energies perquè no ens entenem. No sabem el que volen dir amb aquest no "ens entenem". ¿Però és que teniu la pretensió que tots els catòlics segueixin una determinada bandera política?

No ens entenem. Naturalment; ¿com voleu que ens entenguem si enarboreu una diversitat de banderes polítiques? Enarboreu la bandera de Crist, i veureu com ens entenem tots.

Si és difícil que es posin d'acord les organitzacions polítiques, perquè la defensa de la Religió no és el motiu essencial de la seva existència, podria existir una unió espiritual entre totes les organitzacions de caràcter catòlic.

Si no existissin tantes capelletes, la nostra tasca seria més eficaç. Hi ha gent que alça altes muralles entorn de les entitats que dirigeixen, perquè ningú no penetri dintre d'elles. No són apòstols, sinó reis d'un petit reialme. Aquest mal ja ve de lluny. És natural que els qui són avesats a actuar dins del clos d'unes muralles, tinguin un concepte esquifit dels nostres problemes. No saben veure sinó el que hi ha sota la teulada de l'entitat que els aixopluga. No els interessa el que passa més enllà de les muralles. No han sabut obrir les finestres de bat a bat, perquè la nostra gent veiés el que passava al defora. Si esteu aclofats dins de la closca, com els crustacis, és impossible que pugueu saber el que passa al món. Si hagués existit una mica més de comprensió i de generositat, s'haurien establert corrents de simpatia entre les nostres entitats. Haurien caigut les muralles, i la gent hauria tingut un concepte més enlairat de la missió que hem d'exercir damunt la terra. Hauria estat també possible la coordinació d'activitats. Com que no existeix una estructuració ben feta, en el nostre camp social i religiós, existeix una gran anarquia. Tothom es creu amb el dret d'obrir una nova capelleta. Si existeix ja una entitat que realitza una determinada missió, ¿per què crear-ne una altra? ¿No és preferible ajudar la que ja existeix? Naturalment que aquesta actitud seria la més lògica, però el cas és alçar muralles i convertir-se en reietons de petits reialmes.

Moviment catòlic

El Beat Antoni Claret. Un sant gloriós.—Aquests dies celebrem l'aniversari de la beatificació de l'apòstol del segle XIXè de la nostra terra. El Nunci de Sa Santedat, Monsenyor Tedeschini, en parlar d'aquest gran beat a l'avinentesa de l'aniversari de la coronació del Papa Pius XI ha dit que el Beat Antoni Claret era el Sant Pau dels temps moderns. Difícilment trobaríem un sant modern d'un dinamisme tan extraordinari com el d'ell. Creiem que la Providència divina ens ha atorgat una gràcia extraordinària quan ha volgut donar a Catalunya i a tota Espanya un sant tan extraordinari.

I és interessant de constatar que la devoció a aquest beat creix i augmenta cada dia. Ningú no visita la ciutat de Vich que no vagi a pregar a la tomba del Beat. Durant aquest any les festes celebrades a honor seu han estat extraordinàries, arreu d'Espanya i del món. És un dia que llegim a "La Croix" de París un article admirable del gran catòlic i acadèmic de l'Acadèmia francesa Jordi Goyeau dedicat al Beat Claret. No fa molt que a París se celebrava un tríduum en honor d'aquest beat i en ell predicava un sermó meravellós Monsenyor Baudrillart, rector de l'Institut Catòlic de la capital de França: Hem pogut constatar com les revistes més importants de la vida catòlica ressenyaven les festes celebrades a Baviera a honor seu. Com també en molts indrets d'Itàlia s'han celebrat tríduums en homenatge al beat Antoni Claret.

En els moments de renovació religiosa i social els catòlics espanyols hauríem d'aspirar a tenir per patró el Beat Antoni Claret, el qual sabé agermanar d'una manera meravellosa l'exemplaritat sacerdotal amb l'apostolat intellectual i social.

La creixença de la premsa catòlica als Estats Units. —La revista "Catholic Action" de Washington publica una estadística interessant sobre la premsa catòlica als Estats Units. En tot el país es publiquen uns 310 periòdics catòlics de diferents gèneres. D'aquests, 223 es publiquen en anglès i els altres en les diferents llengües de les diferents colònies estrangeres que viuen a aquest país.

La majoria d'aquestes publicacions és setmanal i es pot dir que cada una de les cent diòcesis té la seva publicació setmanal.

Demés es publiquen nou diaris, dels quals un solament és escrit en anglès. Aquest és la "Catholic Daily Tribune"; els altres, en la seva majoria es publiquen en alemany. El diari més antic que es publica als Estats Units és alemany.

El tiratge total de la premsa catòlica és d'uns set milions d'exemplars.

Un alcalde socialista que es converteix al Catolicisme. — D'ençà de la desfeta socialista d'Àustria les conversions al Catolicisme són nombroses. És cosa sabuda que els socialistes obligaven els seus afiliats a separar-se de l'Església i a deixar llurs infants sense batejar. D'ençà de l'ensorrada de la ciutadella bolxevic de Viena, els obrers que han retornat a l'Església es compten a milers. I molts obrers demanen ésser instruïts en les veritats de fe de la Santa Mare l'Església. Entre aquests s'hi compta l'antic alcalde de Viena que havia establert en aquell municipi una veritable dictadura socialista i atea. Aquest senyor, Carles Seitz, que havia estat empresonat l'endemà dels successos de febrer de 1934, ha estat posat en llibertat. I ara, trobant-se en un sanatori, aprofita el temps per a dedicar-se als estudis religiosos. Un periodista que l'ha visitat n'ha rebut la declaració que ha evolucionat radicalment en els seus ideals polítics i socials. Assegura que accepta integralment la doctrina de l'Església catòlica. S'instrueix en la seva doctrina i estudia amb la màxima atenció l'encíclica "Quadragesimo anno" de Pius XI.

El Catolicisme a les Filipines. — L'acció civilitzadora d'Espanya ha estat formidable. Com l'imperi romà, Espanya ha donat als països conquistats una religió, una llengua i una cultura; els ha fet pobles civilitzats.

L'haver estat escollida la ciutat de Manila per al Congrés eucarístic que se celebrarà el 2 de febrer de 1937 fa que interessi conèixer la situació catòlica d'aquest país. Les Filipines són independents dels Estats Units; aquesta independència, però, no serà un fet fins d'aquí a deu anys; la seva població és de 13 milions de fidels catòlics, fet que situa aquestes illes com el país catòlic més important de l'Àsia oriental. Entre tots els habitants de l'arxipèlag solament hi ha un milió que no són catòlics. El grup no catòlic més important és l'islàmic, que compta uns 300.000 seguidors.

L'organització eclesiàstica de les Filipines comprèn dos arquebisbats, deu bisbats, dues prefectures. El primer bisbe, fill del país, Gabriel Reyes, fou consagrat, fa poc, pel delegat apostòlic; la seva diòcesi, Cebú, fou elevada a arxidiòcesi. L'Acció Catòlica està ben organitzada a la diòcesi de Manila; es dedica especialment a l'educació de la joventut; els indígenes tenen una gran integritat de costums, estimen la família, el matrimoni i confessen públicament la seva catolicitat. Els cabdills polítics són gairebé exclusivament catòlics. L'acció de la Universitat catòlica de Sant Tomàs que té a la ratlla de dos cents anys d'existència ha influït profundament damunt la vida catòlica d'aquell país oriental.

Suïssa. — Savoy. — El petit cantó de Suïssa conegut per Friburg ha tingut homes eminents que exerceixen i han exercit una gran influència en la vida catòlica suïssa i internacional. Decurtins, per exemple, no era solament un gran filòleg que va publicar la gran "Chrestomatia reto-romanscha"; va tenir gran intervenció en la campanya social iniciada amb l'encíclica "Rerum Novarum"; fou un gran collaborador de Python en fomentar la creació i creixença de la Universitat de Friburg. El gran estadista Perrier, que ha dirigit admirablement els afers d'aquesta Universitat catòlica internacional, cerca un repòs, encara jove, en una abadia de benedictins francesos per consagrar-se al servei de Déu. Gonzague de Reynold, professor de Friburg, és un dels esperits més interessants de la generació actual i ens parla amb un to gairebé profètic de la tragèdia d'Europa (l'Europa tràgica) que va devorant-se, faltada d'espiritualitat, corcada per les males doctrines.

I entre els grans homes de Friburg hem de citar encara el conseller president del cantó, senyor Savoy, traspassat ara fa poc, gran governant d'un cantó petit que va assenyalar unes línies directives perfectes per a establir el règim corporatiu a Friburg i a Suïssa.

La persecució religiosa a Mèxic. — El Papa Pius XI en diverses ocasions havia fet referència al triangle Rússia-Espanya-Mèxic, indrets on la persecució era singularment violenta i folla.

Després de les actuacions satàniques de Calles, semblava que la fera antireligiosa de Mèxic s'havia amainat. No havia estat certa l'aparència. La persecució antireligiosa instigada per agents soviètics actua avui a Mèxic amb una fúria inexplicable.

L'exemple d'aquell país abans tan cristià ha d'ésser alliçonador per als catòlics espanyols. Molta gent creu que els homes i les lleis del bienni ja han estat sepultats. Quina illusió! Els enemics de l'Església i de l'ordre social treballen a l'ombra amb més activitat que mai. La gran majoria s'han vestit la pell d'anyell per aparèixer innocents i per fer el mal impunement. ¡Que n'hauria d'ésser, d'alliçonador, el cas de Mèxic! Com deuríem els catòlics desplegar una activitat frenètica en el camp intellectual (que és el predilecte de les esquerres), en el camp social i en el de la caritat.

L'enormitat de la persecució religiosa de Mèxic es comprèn quan França defensa les escoles dels seus missioners i quan els Estats Units han ordenat una enquesta.

L'església mexicana ha de viure a les catacombes; bisbes i sacerdots que, malgrat la persecució, no volen abandonar el seu ramat, han de viure amagats. Darrerament l'arquebisbe de Guadalajara ha ordenat vint sacerdots; l'ordenació es féu en uns exercicis practicats en un soterrani. En aquest, l'arquebisbe, cada matí diu la missa en un ambient que recorda el de les catacombes.

La legislació impia de Mèxic arriba a fets que subleven. Un fill de l'alcalde d'Acapulco va ser batejat en secret per un sacerdot. Acabat el bateig, el mateix alcalde imposa una multa al sacerdot per haver violat la llei sobre les cerimònies religioses.

Dels 29 estats mexicans n'hi ha 14 en què no hi ha sacerdots. Milions de catòlics no poden tenir l'assistència religiosa. I encara el president Lázaro Cárdenas té la despreocupació de reunir els representants de la premsa estrangera per participar que a Mèxic no hi ha persecució religiosa.

Són esfereïdores les xifres que es publiquen sobre la falta de sacerdots a aquell país. Mèxic té una població d'uns 15 milions d'habitants i té en conjunt 333 sacerdots. Com s'indica més amunt, 14 estats no tenen sacerdots. Hi ha altres estats, com Durango, que per 246 mil habitants tenen un sacerdot.

A Mèxic ha estat possible la terrible persecució religiosa per la seva organització en estats autònoms dintre del govern dels quals s'ha incubat la persecució que, al cap d'uns anys, s'ha emaparat de l'estat federal. És cosa sabuda que agents dels soviets dirigeixen les activitats bolxevitzants de Mèxic. La unió de repúbliques soviètiques (són 28) fa que el bolxevisme sigui inexpugnable a Rússia i que triomfi la persecució religiosa ferotge, malgrat l'arrelat sentiment religiós del poble rus.

El signe de crear a Espanya un estat federal integrat per Galícia, Bascònia, Catalunya i Andalusia és de suggestió soviètica. No voldríem que catòlics que sostenen de bona fe aquesta idea s'ho prenguessin malament. La tàctica russa consisteix a afeblir el principi d'autoritat nacional per tal de facilitar el domini a les forces tèrboles i tenebroses. Per això creiem que és un deure de tot catòlic el contribuir a refermar el principi d'autoritat i de disciplina. La defensa dels interessos religiosos i de l'ordre social acompanyada de la conservació de la tradició ha de tenir la primacia i ha d'ésser el punt de convergència de tots els catòlics, militin al partit polític que vulguin.

Moviment Social

L'atur forçós. — Els catòlics ens mirem amb la major indiferència el problema dels parats. L'ociositat és la mare de tots els vicis. Si tothom per la seva banda feia un esforç per donar feina hi hauria molt de guanyat.

Fa uns dies que el senyor alcalde gestor demanava el concurs de les corporacions econòmiques per resoldre el conflicte dels funcionaris i tothom feia el sord. És que el trobar una solució per aquest magne problema és cosa sumament difícil.

Cada dia sentim queixes de dependents que no troben feina perquè les senyoretes filles de casa bona els prenen les collocacions. ¡Quantes noies hi ha filles de casa bona o de famílies d'homes de carrera que per lluir més abandonen la vida familiar per anar a un despatx o a una oficina!

Hi ha una infestació de senyoretes a la Universitat i als Instituts de segon ensenyament. Confessem que les dones intellectuals són més rares que les esglésies de Sant Jordi. D'aquí pocs anys la crisi en l'exercici de les carreres serà fantàstica i els parats del món de les lletres seran milers i milers.

Excepció feta d'un partit polític, tots els partits que han governat han portat un eixam de funcionaris a l'Ajuntament de Barcelona i a la Generalitat. Molts d'aquests funcionaris ocupen dos, tres, quatre i cinc càrrecs. Fins aquells funcionaris més modestos que al matí obren una porta, a la tarda tenen un altre càrrec a un altre indret.

Si es descongestionaven els càrrecs i s'establia una altra norma de treball no dubtem que quedarien collocacions per alguns milers de parats.

Si com es reclama per part de la Unió Catòlica d'estudis internacionals, s'obligava els infants a anar a l'escola fins als quinze anys s'aconseguiria també una reducció dels joves parats.

I encara hi ha més. Fan falta estadístiques exactes del nombre de parats. S'ha de saber de què viuen, com viuen. Al costat dels parats "professionals" hi ha famílies que pateixen terriblement perquè no hi ha ningú que els porti un tros de pa.

Nosaltres voldríem que s'organitzés la caritat de Barcelona d'una manera metòdica i no tenim cap dubte que la generositat proverbial dels catòlics barcelonins eixugaria moltes llàgrimes i remeiaria molts sofriments dels indigents i parats per força.

La setmana "Pro Ecclesia et Patria" de Girona

Hem seguit amb el més viu interès les activitats de la Setmana "pro Ecclesia et Patria" de Girona i les podem qualificar de magnífiques. Els temes estudiats no poden ésser més suggestius i interessants. Es va inaugurar el dia 17 de febrer i va cloure's el dia 24 sota la presidència de l'Excellentíssim doctor Cartañà.

Les activitats de formació religiosa van consistir en una sèrie de magnífiques conferències de Mossèn Llambert Font sobre l'ensenyança cíclica del Catecisme; de la senyora Carme Auguet sobre el Centre Eucarístic auxiliar d'Acció Catòlica; del zelós arxiprest de Figueres doctor Eroles sobre l'escola parroquial; de la distingida dama de Figueres Anneta Torres de Jou sobre la formació de les noies obreres mitjançant l'obra de patronats; de Mossèn Frígola sobre els casals d'estiu del bisbat de Girona, obra interessantíssima de Catecismes que s'hauria de propagar a tot arreu, i la de Mossèn Feliu sobre les institucions socials en bé dels obrers.

Els temes de caràcter històric no poden ésser més interessants: un treball del doctor Batlle sobre els màrtirs gironins Vicenç, Oronci i Víctor; un segon treball del doctor Carbó sobre Sant Narcís, bisbe de Girona; altre treball de Santiago Massó sobre el Martiri de Sant Narcís i el seu culte a Girona; una magnífica dissertació del doctor Morera sobre Joan el Biclarense, bisbe de Girona i fundador de Vallclara. Encara s'hi va estudiar el martiri de Sant Pons i Sant Feliu; el doctor Puig Bayer dedicà una conferència a la reconquesta de Girona i al culte de Sant Carlemany a Girona; el P. Ogara va escriure per aquesta setmana un bell estudi sobre els Concilis de Girona a l'Edat Mitjana i el doctor Pere Llosas estudià la figura del bisbe Otó i la seva mort gloriosa a la batalla de Còrdova.

No dubtem que una setmana tan plena d'activitats com la de Girona desvetllarà l'esperit d'acció catòlica i de recerca científica. Tota la civilització nostra és cristiana i únicament els catòlics, especialment la clerecia, poden valorar-la de la manera deguda. És patrimoni nostre.

Girona és la terra dels nostres grans historiadors, des de Muntaner de Peralada a Boades de Blanes, des del Pare Fita a Monsalvatge. Per altra banda la diòcesi gironina ofereix un camp de recerques interessantíssim; recordem els monestirs de Sant Pere de Roda i de Sant Feliu de Guíxols, els d'Asner i de Breda. A més, la toponímia gironina ofereix supervivències antiquíssimes del culte cristià.

No dubtem de l'eficàcia que reportarà a la vida religiosa, social i cultural d'Espanya aquesta magnífica institució de les setmanes "pro Ecclesia et Patria". — G.

Crònica d'Acció Social Popular

Organitzat pel Secretariat d'Educació Social d'Acció Social Popular va tenir lloc un dia de recés espiritual per a obrers a la Casa d'Exercicis de Vallvidrera, el dia 24 de febrer. Hi van prendre part uns 65 obrers de les diferents parròquies de Barcelona i Badalona. Els P. P. Grífol i Montfort van dirigir els diferents actes.

L'Excellentíssim Doctor Irurita, bisbe de Barcelona, va cloure el dia amb una interessantíssima plàtica exhortant els obrers a la pràctica d'exercicis espirituals; a adquirir una formació religiosa sòlida. Insistí en la necessitat que els obrers han d'ésser els apòstols dels altres obrers i els féu avinent que encara que fossin pocs no havien de témer. Els dotze apòstols, després dels exercicis de Pentecostès van renovar la faç de la terra.

Glossà admirablement la idea de Jesús obrer dient als obrers que seria comprensible que un ric o un marxant recordant que molts rics i marxants foren fustigats per Jesús no el volguessin seguir; però no és comprensible que un obrer que ha tingut Jesús per company de professió, no l'estimi i no el defensi.

La benedicció amb el Santíssim va cloure aquesta segona diada de recés espiritual perfectament organitzada pel Secretariat d'Educació Social d'Acció Popular.

Acadèmia Febrer

Passeig de Gràcia, 73, 1.er (xamfrà Mallorca)

Director: Sr. Josep M.ª Febrer

ENGINYER INDUSTRIAL

ENGINYERS I TÈCNICS INDUSTRIALS

Preparació per a l'ingrés a l'Escola d'Enginyers i a la Universitat. - Pèrits. - Aparelladors. - Batxillerat lliure. - Permanències.

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIO D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET

Cottet

AV. PORTAL DE L'ANGEL, 40 - BARCELONA

Carnet setmanal

La tasca de les Corts. — *La setmana que ha passat no es pot dir que hagi estat estèril. Les Corts han treballat de ferm en uns quants projectes de molt interès i de gran envergadura i han procurat resoldre els problemes respectius amb serietat i gran altesa de criteri.*

Ens referim als problemes del blat i del vi, ambdós provocats per un excés d'existència en el mercat dels respectius articles, que constitueixen la base de la riquesa nacional agrícola. Els bladers castellans compten amb un estoc formidable d'existència, provocat principalment per la desastrosa política econòmica — desastrosa en aquest com en tots els altres aspectes — del bienni, especialment per les admissions decretades pel Sr. Domingo, que aquests dies s'ha vist obligat a dirigir una carta als periòdics pretenent justificar la seva desastrosa política. I els vitivinicultors es troben igualment amb la desvalorització dels seus productes provocada principalment per l'excés de producció de vi a tot el món, producció que cada dia va extenent encara la seva àrea de conreus donada la facilitat d'aquests conreus. Les bodegues es troben plenes de vi i el comerç no el demana.

Ja sabem que ni un ni altre problema han estat enfocats per les Corts per a solucions a fons. Un i altre deriven de l'excés de producció, pel que es veu, excés de producció que no haurà de trobar aturador mentre l'Estat pugui anar prevenint-hi amb mesures excepcionals, com les ara preses; però un dia o altre caldrà remeiar decididament, ja que, d'altra manera, el problema s'anirà agreujant tant respecte al blat com respecte al vi.

De totes maneres, no es pot negar la serietat i estudi amb què han procedit les Corts en aquest punt, cosa que demostra que el règim parlamentari no fóra inútil ni balder si els excessos de la democràcia (que es diuen demagògia) no hi posessin aquell punt de passió recollida del carrer, com posen en tot debat polític o en què es ventilin interessos de partit. De cara a la consciència dels diputats, i no de cara a l'opinió, el règim parlamentari no seria infecund com és ara. Encara que calgui reconèixer que tampoc el ritme que comporta el maneig d'una nombrosa assemblea no sigui el més apropiat per a resoldre els problemes moderns que d'una manera accelerada es van presentant constantment als Estats dels nostres dies, que no poden defugir cap aspecte de la vida del país.

Ara les Corts tenen en marxa la llei municipal espanyola (que no ha de regir totalment per a Catalunya, car ací en tenim una de pròpia aprovada pel Parlament de la Generalitat, en gran part) i tenen altres problemes que aximateix preocupen l'opinió, entre els quals es compten els derivats del sumari Alarcon i de la llei electoral.

El sumari Alarcon. — *El sumari instruït pel digne jutge civil Sr. Alarcon amb motiu de la troballa d'armes als ports del Nord, sumari que ben aviat prengué repetides derivacions a tota la Península, els partits de la C. E. D. A. i agrari han forfulat una gravíssima acusació contra el Sr. Azaña i el seu* alter-ego, *Sr. Casares Quiroga, durant l'època del seu comandament en el bienni. Es diu en l'acta acusatòria, feta pública per la premsa diària, que aquells governants protegiren, facilitant-los armas, els revolucionaris de Portugal, que els allotjaren a Espanya i els feren viure del Pressupost de l'Estat durant molt temps i que a la província de Huelva es consentiren entrades i dipòsits d'armaments destinats a dits revolucionaris estrangers. Tot això és evidentment molt greu; i si sortís provat en el sumari Alarcon serà cosa de formular una acusació en tota regla contra els indicats esquerrans que una vegada més hauran demostrat saber avantposar a l'interès del país els interessos de la revolució, sense tenir en compte la gravetat de situacions a què podia conduir la nostra terra aquesta protecció decidida i ferma als revolucionaris d'altres països. Veurem com s'anirà desenvolupant tot aquest procés, que sens dubte serà fortament apassionant.*

La reforma electoral. — *Aquest és un altre greu problema entre els que tenim plantejats a l'hora present. Es tracta d'establir un nou règim electoral que en cada cas, i ben exercitat, doni la veritable representació del país. El sistema majoritari ha fracassat arreu i no es pot dir tan sols en pro d'ell que constitueixi un mitjà de govern i de formació de majories a les Corts, ja que ni les Corts actuals ni les passades pogueren constituir les majories respectives amb un sol partit i ni tan sols amb dos dels partits polítics representats en elles.*

Un grup nombrós de partits polítics, entre els quals es compten els de la C. E. D. A., agraris, Lliga Catalana, etc., opten i es declaren netament partidaris de la representació proporcional, que és el sistema més just i més veritablement representatiu. Un altre grup, entre el qual cal suposar tota la gent d'esquerra i fins el partit radical, semblen avenir-se millor amb la representació majoritària que tants desastres ens ha portat fins al present. I com que els dos partits més nombrosos que constitueixen el Govern, o sigui els cedistes i els radicals, no es troben d'acord en el criteri respecte d'aquest punt,

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda
Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda
L. GOMIS Corredor de Canvi i Borsa - Fontanella, 15

a última hora es diu que el sistema que s'empri serà el d'una refundició entre el majoritari i el proporcionalista, sens dubte amb evident pèrdua pel segon. És l'inconvenient derivat precisament d'haver de constituir governs com l'actual, amb elements tan distanciats en moltes coses, per no dir en tot, com els de la C. E. D. A., agraris i radicals.

De totes maneres, és de creure que el criteri predominant sigui el proporcionalista, ja que la majoria dels partits governamentals i fins molts dels que no governen, així ho hauran d'exigir netament. Veurem el que passa i veurem quines esperances cal posar en la solució del conflicte, sobretot tenint en compte que la ponència ministerial de l'assumpte és portada per un home tan ben preparat i tan estudiós com el Ministre d'Agricultura que, per altra part, ha demostrat ésser tot un caràcter en els afers propis del seu departament ministerial.

La propaganda política. — *Segueix viva a tot Espanya, sobretot per part de les dretes. Els esquerrans, basquejant-se per la seva unió eternament cercada i mai no trobada més que a base de les delícies del Poder, romanen quiets i silenciosos, sense que el país pugui judicar les seves posicions en l'actual moment i davant de tantes qüestions com les que hi ha plantejades i en les quals es troben compromesos.*

Els partits agrari, d'Acció Popular i de Lliga Catalana segueixen donant mítings i conferències, i obtenen tots el favor del públic dins les respectives cledes i distints territoris nacionals. Tots exposen el seu programa, essent únicament de plànyer per part nostra que alguns d'aquells partits es combatin aferrissadament, com passa a Catalunya, encara que tota l'opinió més o menys imparcial espera que el dia de les grans decisions hauran de mostrar-se units i ben forts davant l'escomesa de les esquerres, que no serà petita ni es farà esperar massa. Cal que tots els homes de dreta avantposin els interessos nacionals i del país als seus veritables interessos partidistes, ja que fer el contrari voldria tant com sofrir un refús de l'opinió pública cada dia més desperta i disposada a mesurar el que actualment convé als interessos collectius i el que resta als interessos de capelleta i de partit.

De totes maneres, és plaent veure com la propaganda sovinteja, com els actes dels diferents partits de dreta es van repetint i com tots es veuen formidablement atesos i concorreguts, especialment tenint en compte les resistències que ací presenten sempre les classes conservadores a sortir de la inèrcia que els és habitual.

E. IMBERT
PLANXES PERFORADES
DE TOTA MENA
FABRICACIO NACIONAL "IMAR"
VIA LAIETANA 38
TELEFON 24842 = BARCELONA

Mantel María
CHIRSA
IMPERMEABLES, PLANXABLES,
SÓN LES TOVALLES IDEALS
De venda en els grans basars, cases de mobles, tapisseries, comerços de teixits, linòleums, etc.
CASA ROSICH
Ronda de S. Pere, 7 - Telèfon 19923
Avda. del Portal de l'Angel, 25 - Tel. 19613
Tapineria, 33 - Telèfon 12940

LLIBRES NOUS

A. Griera, *La Casa Catalana,* Barcelona, 1934, 319 pàgines.

D'un temps ençà els estudis de la lingüística es decanten cap a les recerques de la Història de la Cultura, la manifestació més interessant de la qual és la llengua. I "La Casa Catalana" que acaba de publicar Mn. Griera és l'estudi més important publicat sota aquest aspecte a Catalunya d'ençà dels *Orígenes Históricos* de Catalunya, publicats per Balari i Jovany en 1899.

Aquest gros volum és un extret del "Tresor de la llengua, de les tradicions i de la cultura popular" que l'autor començarà de publicar molt aviat. El seu contingut és el que segueix: 1. Construccions primitives; 2. barraca, borda; 3. andà, cleda; 4. corral; 5. cort; 6. abcall, grípia, menjadora; 7. edificis rústics; 8. castell, torre; 9. aljup; 10. cisterna, pou; 11. edificis públics; 12. campanar, clasta, ermita; 13. campanar, clasta, ermita; 14. lliça, pati; 15. era, paller; 16. celler; 17. bóta; 18. molí; 19. graner; 20. arrest, cimbori; 21. casa i derivats; 22. els fonaments; 23. el paredaire; 24. parets secundàries; 25. accessoris de la paret; 26. la paret; 27. entrada, paviment, sostres; 28. l'escala; 29. arcs i voltes; 30. baranes; 31. barrons; 32. obertures; 33. portes i portals; 34. balió, etc.; 35. brancal del portal; 36. marxapeu; 37. finestra; 38. baldó, pestell, 39. pany i clau; 40. departaments; 41. bigues; 42. teulades; 43. vessants de la teulada; 44. coberta de la casa; 45. cuina; 46. atuells de la cuina i atuells de terrissa; 47. calders, ferrades, perols; 48. ferros de la cuina; 49. graelles, paelles; 50. la llar de foc; 51. foc i flamarades; 52. la sutge; 53. els ventalls; 54. atiadors; 55. llums, 56. estelles i tions; 57. pedres de foc i pedres de llamp; 58. cendrera, carbonera; 59. xemeneia; 60. banc, escambell, tamboret; 61. vasos; 62. culleres; 63. tovallola; 64. ganivets; 65. mobles; 66. arganells, canastes, coves, gàbia, sequer; 67. capçanes; 68. barres de transport; 69. escombres.

Els 69 capítols d'aquesta obra van acompanyats d'unes 224 illustracions d'atuells de la casa i d'unes 39 fotografies. El conjunt de la vida de la casa hi està estudiat totalment.

Els treballs sobre la llengua i la cultura popular, escrits en gran part per homes que ignoren la influència que la vida cristiana ha exercit sobre la vida popular estan mancats d'espiritualitat; no valoren el contingut filosòfic del refraner popular; prenen com a curiositat típica allò que és una derivació clara d'una pràctica litúrgica. Per altra banda la vida popular és perfectament descrita a "La Casa Catalana": la vida dels pastors que ens és coneguda pels articles que fan referència a l'"andà", al "corral", etc.; la vida pagesa valenciana està condensada en l'article "barraca"; l'art de construcció té uns capítols magnífics en les parts de la casa. Per altra banda els costums familiars que tenen relació amb la casa com el posar pedres de llamp a la xemeneia hi estan reunits i els noms i la disposició de la llar ens recorden que la casa era un temple on encara podem trobar certes reminiscències paganes com el nom "llar" i el tirar la cendra del foc al llorer plantat ran les parets de la masia.

La "Casa Catalana" és una obra que prestarà grans serveis als arquitectes, als arqueòlegs i als historiadors i fins als juristes. Molts sistemes de construcció ignorats avui es conserven per tradició en certs indrets. Molts inventaris ens donen noms d'objectes i d'atuells el significat i la forma dels quals ens són desconeguts. En canvi, provinents de les contrades més diverses de les terres de llengua catalana, trobem mots i objectes d'un caràcter marcadament arcaic que ens aclareixen la forma i el significat d'objectes i mots medievals, avui desconeguts. Molts mots que tenen relació amb la casa com el mot "androna" ens donen l'explicació de certs usos i costums que tenen un valor jurídic en les localitats.

No ha estat escrita de cara al gran públic, però assenyala una trajectòria en els estudis de lingüística romànica. Aquest caràcter de "La Casa Catalana" i de la majoria dels treballs de l'autor fa que les recerques d'aquest filòleg siguin estimades i tingudes en consideració pels romanistes.

Almanaque-Guía de El Cultivador Moderno, 1935

Correspon a l'any XI de publicacions, i en ell collaboren la senyoreta Anna Josefa i els senyors Gaspar Baleriola, Salvador Castelló, Ramon J. Crespo, E. López Guardiola, Rafael Mir, Raül M. Mir, Lluís de Recasens, Joan Rof i Codina, Valeri Serra i Boldú i Tomàs J. Trigo, amb una acurada informació metòdica referent a les pràctiques de cultiu de cada mes, lectures clàssiques sobre agricultura, la ciència agrària de l'antigor, labors, sembres d'hortalisses, farratgers, fruiters, forestals i flors; plantacions, tractaments antiparasitaris, arbres, hortes, jardins, vinya, cellers, oliveres i olis; ramaderia, cuniculicultura, gallines, abelles i cuina rural. També conté la llista de les fires i mercats de tota la Península. Amb aquest Almanac es poden seguir durant tot l'any les diferents labors que el camp i el caseriu rural reclamen, i les illustracions que hi ha intercalades, li donen un valor remarcable.

A més, publica un estudi completíssim referent al raïm de taula, en el qual es descriuen les varietats més recomanables, maneres de fer llurs plantacions, podes, conreu, recollecció dels fruits, embalatge i exportació, treball degut al pèrit agrícola especialista senyor L. Guardiola.

Finalment, el zootècnic Joan Rof i Codina, en un estudi sobre genètica, condensa els avantatges que aquesta pot oferir a la ramaderia. Es tracta d'un estudi científic d'alt mèrit i molta vàlua, del qual podran treure profit els pecuaris.

Forma un volum d'unes 400 planes, illustrat amb centenars de gravats, i una allegòrica i vistosa coberta a tot color. Aquest volum es regala als subscriptors de la revista *El Cultivador Modern* i es ven a 1'50 pessetes l'exemplar a totes les llibreries.

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 9 i 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

OBRES DE
JOSEP FRASSINETTI, prev.

Estimem a Jesús. 2.ª edició, 48 pàgines. **30** *cèntims.*

Estimem a Maria. 2.ª edició, 32 pàgines. **20** *cèntims.*

Guia de la devoció a la Mare de Déu per a la joventut. 2.ª edició, 64 pàgs. **40** *cèntims.*

Explicacions de l'Evangeli al poble. Traducció catalana de Mn. Llorenç Riber, Prev.
Vol. I. 416 pàgines. **5** *ptes.*, en rústega, i **7'50** *ptes.*, en tela.
Vol. II. 472 pàgines. **6** *ptes.*, en rústega, i **8,50** *ptes.*, en tela.

Estimem a Sant Josep. 2.ª edició, 32 pàgines. **20** *cèntims.*

Vida de Sant Josep. Impresa a dues tintes en paper superior, amb il·lustracions. 2.ª edició, 96 pàgines
En rústega, **1,50** *ptes.*
En tela, **3** *ptes.*
En tela, planxa i cantell daurats, **4** *ptes.*

Advertiments a una donzella qui vol ésser tota de Jesús. 3.ª edició, 24 pàgs. **20** *cèntims.*

Advertiments a un jovenet cristià. 2.ª edició, 40 pàgines. **20** *cèntims.*

L'art de fer-se sant. 2.ª edició, 28 pàgines. **20** *cèntims.*

El confort de l'ànima devota. 192 pàgines. **1,25** *ptes.*, en rústega, i **2'25** *ptes.*, en tela.

Indústries espirituals. 2.ª edició, 78 pàgines. **70** *cèntims.*

La Monja a casa. 241 pàgines. **1** *pta.*, en rústega, i **2** *ptes.*, en tela.

La Sagrada Bíblia

Text de la Vulgata Clementina

Versió i notes de la Comissió de l'Obra del Sant Evangeli

Fins ara hi ha publicats els volums IV, VII i VIII

Antic Testament

Volum IV: *Libre dels Psalms.— Proverbis.— Eclesiasta.— Càntic dels Càntics.*—Tres edicions simultànies.

Text llatí i català, enquadernat amb pegamoid, 980 pàgines.	9'— ptes.
Text llatí sol.	6'50 »
Text català sol.	5'50 »

Psalteri o Llibre dels Psalms
Edició especial de divulgació.

Text llatí i català, 666 pàgs. .	7'— ptes.
Text català sol, 358 pàgs. .	5'— »

Nou Testament

Volum I (VII): *Els Evangelis i Fets dels Apòstols.* Tres edicions simultànies.

Text llatí i català, enquadernat amb pegamoid, 1,086 pàgines.	9'— ptes.
Text llatí sol, 568 pàgs. . .	6'50 »
Text català sol, 576 pàgs. . .	5'50 »

Volum II (VIII): *Les cartes de Sant Pau, Les cartes Catòliques, L'Apocalipsi.* Els mateixos preus i edicions que el volum I.

Text llatí i català, 830 pàgs. .	9'— ptes.
Text llatí, 444 pàgs.	6'50 »
Text català, 448 pàgs. . . .	5'50 »
Text complet del Nou Testament en català i notes en un sol volum, 1.024 pàgs. . . .	10'— »
Text complet del Nou Testament en llatí i llocs paral·lels en un sol volum, 1,012 pàgs.	12'— »

OBRES NOVES

La pregària de totes les hores

per

Pere Charles, S. J.

traducció de

Mn. Antoni Ferrer, Prev.

Preu: 4'50 ptes. en rústega i 6 ptes. en tela

Preparació per a tenir una bona mort

per

Sant Alfons M.ª de Liguori

traducció del

Dr. Francesc de Dou, prev.

Tercera edició, feta sobre la segona de 1882.

Un llibre de 592 pàgines, en tela, **5** pessetes.

COMPANYIA TRASMEDITERRÀNIA

Serveis regulars entre tots els ports de la Península i els de Balears, Canàries, Marroc i territoris espanyols del Golf de Guinea (Fernando Póo)

Servei ràpid setmanal de gran luxe Barcelona - Càdiç - Canàries
(sortida els dissabtes de Barcelona) prestat per les motonaus "Villa de Madrid" i "Ciudad de Sevilla"

De Barcelona a Palma, cada dia a les 21 h. (excepte els diumenges).
De Barcelona a Mahó, dimecres i divendres a les 19 h.
De Barcelona a Alcúdia i Mahó, diumenges a les 19 h.
De Barcelona a Eivissa, dilluns a les 18 h.
De Barcelona a València, dilluns i dijous a les 20 h.
De Barcelona a Alacant i Oran, tots els diumenges a les 8 h.
De Màlaga a Melilla, cada dia a les 20 h.

D'Algecires a Ceuta, dues vegades al dia, a les 7 i a les 15 h.
D'Algecires a Tànger, cada dia a les 14 h.
De Càdiç a Canàries, dilluns i dijous a les 15 h.
De Càdiç a Larache, els dies 1, 5, 10, 15, 20, 25 de cada mes a les 21 h.
De Barcelona amb escala als ports de la Mediterrània per a Santa Isabel (Fernando Póo) i territoris del continent el dia 17 de cada mes.

BARCELONA: Via Laietana, 2 — *Agències en tots els ports* — **MADRID:** Paseo de la Castellana, 14

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICS

Laietana, 50
Telèfon 14729

L. VILAR

Laietana, 50
Telèfon 14729

SERVEI FARMACÈUTIC PERMANENT DIA I NIT

LABORATORI MITRO-BIOQUIMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNICS

Recordi sempre els següents productes de fama mundial:
CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **PASTILLES GABA.** Curen la tos i catarros; indispensable als fumadors **CALLICIDA LADIVONSIN.** Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.** Gran depuratiu de la sang i ronyons. **AIGUA DEL CARME BIHEL.** Insubstituïble contra mareig, vòmits; preventiu del tifus. **BALSAM BIEL.** Cura cremades de sol i la irritació de la pell. **PRODUCTES VERKOS.** Pasta antiflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

RUBI
(Barcelona)

"ENDAVANT"

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.er
BARCELONA

FRANQUEO
CONCERTADO